Pregaria.cat

Entrada

A les fosques, i sense saber res

"*Cuando el alma va aprovechando más, va a oscuras y no sabiendo*" (Sant Joan de la Creu. Noche oscura ll.2 cap 16)

La vida de fe y la vida de pregària responen a una mateixa realitat, la crida del Senyor. És como una llarga aventura, un procés que va des de la conversió - la primera o la segona - vers una realitat d'unió amorosa amb Déu. No és una unió emotiva. Evidentment pot tenir èpoques i períodes emotius; però es mou a nivell més profund, aquell de la comunió de voluntats. Déu ens cerca i la nostra voluntat i llibertat ajudades per l'Esperit en la trobada, s'uneixen a la Voluntat de Déu, tan en la dimensió de la relació personal com en la dimensió de la vida social.

En aquest procés vital hi ha fases que podrien qualificar de consolació, joia, experiències de proximitat i de pau espiritual. Moltes vegades es donen en els primers temps de conversió per la gran novetat que significa trobar sentit profund a la pròpia vida i missió a la societat. Altres vegades aquests temps poden venir quan l'Esperit ens disposa per donar una pas endavant o ens convida a una fase de meditació o contemplació més senzilla i directa.

Aquests temps sovint van seguits d'uns altres, que es poden qualificar de "nit fosca". Dubtes, distraccions, temptacions,dispersió mental i afectiva.... i moltes situacions semblants es poden interpretar en el sentit que les coses van malament, que el Senyor està disgustat, que el camí era massa dur per nosaltres.... La gran dificultat sobretot es saber-se situar enmig d'aquest mar de torbació. "Què m'està passant? El Senyor s'ha oblidat de mi? Hi ha Déu? Segurament no responc com Ell esperava?..."

Aleshores hi ha gent que intenta retornar al que abans feia i amb esforç revifar la flama més per voluntarisme que per amor. Es així com es passa de la torbació al possible engany. A la "nit fosca" es dóna un procés ben positiu, que consisteix en situar el goig, el consol, les emocions i consolacions en el lloc que li pertoquen. És a dir en un lloc secundari, per deixar pas a la fe, a la confiança, a l'abandonament... en una paraula situar-nos davant de Déu en realisme i humilitat amoroses.

A les fosques i no sabent, a les palpentes sense entendre res és quan segurament s'està a prop d'una abraçada nova, en el fons del fons, on Ell vol que experimentem la unió veritable; aquella de la voluntat i la llibertat, que ens ha de catapultar vers la missió de Jesús en el seu Misteri pasqual. S'apropa l'hora de viure configurats en Ell al servei del món. A mida que ens buidem ens omplim de Déu i del seu Regne.

Jesús Renau sj.